

Նստաւ իբրեւ յոգնած, իբրեւ թէ ինքնիրեն՝ «Տէ՛ր աստուած, աս ինչ խառնակութիւն է, աս ի՛նչ շփոթութիւն է», կ'ըսէր եւ երիտասարդաց մէկուն ակնարկ ընելով, «Գրիգոր իշխան, մօտ ե՛կ եւ դու միայն պատասխանս,— ըսաւ:— Ո՞վ է այդ Գուրգէն Արծրունին, կրցա՞ք իմանալ»:

— Այո՛, Տիկին,— պատասխանեց պատանի իշխանը,— ես իր ծառային հարցրի, իմացայ թէ նոր կը հասներ Յունաց երկրեն, թէ ինք Արծրունի է հօր կողմէ, Մամիկոնեան մօր կողմէ. գեղեցիկ, պարթեւ, սեւ աչք, սեւ ընթուի, սեւ մօրուք, քսանհինգ-երեսուն տարու երիտասարդ մ'է, թէ Կոստանդնուպոլիս կայարը աս տղան շատ կը սիրէ եղեր իր քաշութեանց համար, եւ թէ իրեն երկիր էլ տուեր է, եւ թէ աղջիկ էլ ուզեր է տալ, բայց սա թօզեր ամեն բան հիմա հայրենիք կը դառնա:

— Սորա հօր անունը իմացա՞ր:

— Այո՛, Տիկին, Ապուլպելճի մը տղայ է եղեր:

— Աս գեղեցիկ պարագայներուն մէջ միայն այս կը պակսէր,— ըսաւ Տիկինը ցաւագին՝ խոսրովի դառնալով:— Այս Գուրգէն հետը զօրք էլ ունէ՞ր:

— Ո՛չ, Տիկին, երկու թիկնապահ երիտասարդ եւ ծառայ մը:

— Սասունցիք իրեն կը հնազանդէի՞ն:

— Ո՛չ, Տիկին, սա եւ ոչ գործողութեան մէջ խառնուեցաւ, եւ բացի Յովնանէ մարդու հետ նաեւ չի խօսեցաւ: Մէկ օր մը միայն մեզ հետ ճանապարհորդեց, հազիւ թէ մէկ երկու խօսք մեզի ըրաւ: Իսկ երկրորդ առաւօտուն, բարի՛ լոյս մը միայն ըսաւ, եւ ձին քշեց գնաց, մենք կարծեցինք թէ զինք նորէն պիտ գտնէինք, իսկ նա անհետ եղեր էր, միայն գիշեր մը Ոստան հանգչեր էր: